

En Eftermiddag standsede en fremmed Handelsmand udenfor Smedjen, sprang af Vognen og raabte ind, om han kunde faa en Sko under sin Hest. Det var en vever lille Mand med Snakketøj. Mens Søren og hans Dreng lagde et Jern under det ene Bagben, stod han lænet op til Vognfaddingen med Hænderne i Lommerne og lod Munden løbe som en Skralde.

Mellem andet snakkede han om, at det nu var bleven gode Tider for Smedene. Han fortalte om en Mand i Aarhus, der var begyndt som almindelig Klejnsmed men ovre i Amerika havde lært at gøre Landbrugsmaskiner og nu var godt paa Veje til at blive en af Byens største Skatteydere.

Søren kendte godt Historien, vidste endogsaa Fabrikantens Navn. Alligevel mumlede han til Svar, at det saagu' nok var Løgn altsammen. Men da svor den Fremmede ved Kors og Pine, at hvert evige Ord var sandt. Han kendte selv Manden.

Søren, der havde taget den store Rasp for at file Hoven til, vendte sig idet samme om og gik ham truende ind paa Livet. Med det lange Jern i sin løftede Haand brølte han ham ind i Ansigtet:

»Og A sejer dæ, at om du int holder din Kæft, skal A sla' Skallen ind paa dæ, dit Skvalderhode!«

Stiv i Kinderne af Overraskelse og Skræk hummede Handelsmanden sig op i sin Vogn, fik i Hast nogle Skillinger kastet fra sig og fløj afsted som var